

bejds- og uddannelses tilbud, som bedre kan sikre de unge en mere varig tilknytning til arbejdsmarkedet. Der bør gives flere valgmuligheder for den enkelte unge, og jobtilbudene må indeholde elementer af uddannelse og kvalificering samt supplerende uddannelser eller kurser. Sådanne forløb for en mindre målgruppe vil betyde en mere hensigtsmæssig ressourceudnyttelse.

LO, KL, SASU, Københavns og Frederiksberg Kommuner og DUF finder ikke, at der i Socialforskningsinstituttets undersøgelser kan siges at være tilstrækkeligt grundlag for antagelsen om, at de sociale skadevirkninger for de unge indtræder allerede efter 3 måneders ledighed. Der er således ikke i de omtalte undersøgelser foretaget en egentlig vurdering af spørgsmålet om sociale skadevirkninger for unge. Undersøgelsernes konklusioner handler derimod bl.a. om øgede psykiske og sociale problemer blandt afskedigede værftsarbejdere fra Nordhavnsværftet i København i 1981, altså en både aldersmæssigt, arbejdsmarkedsmæssigt og socialt anderledes struktureret gruppe af ledige end unge kontanthjælpsmodtagere.

Spørgsmålet om psykiske og sociale skader er ifølge de nævnte organisationer meget tæt knyttet til, hvorvidt den enkelte står i en usikker situation eller kan have en positiv forventning om, at medmindre man selv er i stand til at skaffe sig et job eller en uddannelsesplads, vil man senest inden for 3 måneder få tilbudt en beskæftigelses-/uddannelsesaktivitet.

Repræsentanterne for LO, KL, SASU, DUF og Københavns og Frederiksberg Kommuner, er herudover bekymrede for, at der vil opstå problemer med at fremskaffe et tilstrækkeligt antal kvalitative tilbud til de unge, såfremt kravet om umiddelbar tilbudspligt for kommunerne opretholdes.

Repræsentanterne for Københavns og Frederiksberg Kommuner har fremført, at grundlaget for ungdomsydelsesordningen falder bort, hvis de unge først skal have beskæftigelsestilbud efter 3 måneders ledighed. Man kan i stedet aktivere de unge ved at indføre bestemmelser om en obligatorisk garantiordning for unge i Arbejdsministeriets lov om beskæftigelsesmuligheder for unge m.v. LO's og DUF's repræsentanter deler principielt denne opfattelse.

Repræsentanterne for Kommunernes Landsforening og Sammenslutningen af Sociale Udvalg har i udvalget fremlagt et forslag om indførelse af en ordning med ungdomspraktik for kontanthjælpsmodtagere under 20 år. Dette forslag støttes af Københavns og Frederiksberg Kommuner. Forslaget, der er et alternativ til lovforslag nr. L 150, er medtaget som bilag 4 til rapporten.

Socialministeriets repræsentanter har kommenteret forslaget i bilag 5 til rapporten.

DA's repræsentanter skønner, at der i Kommunernes Landsforenings og Sammenslutningens af Sociale Udvalgs forslag findes positive elementer, herunder muligheden for, at de unge får en normal arbejdstid, ligesom indførelsen af en praktikordning vil være den model, som vil kunne opnå størst succes på det private arbejdsmarked. Derimod finder DA's repræsentanter det negativt, at forslaget opererer med en venteperiode på op til 2 måneder.

LO's repræsentanter er positive over for hovedprincipper i KL's og SASU's forslag, om end der knytter sig mange uafklarede spørgsmål til den kortfattede præsentation.

LO ønsker samtidig at understrege en tvivl over for de kvalificerende virkninger af en kortvarig praktikordning, ligesom det også står meget åbent, hvilken sammenhæng en praktikordning vil få med den øvrige uddannelses- og beskæftigelsesindsats over for de unge.

DUF mener, at udvalgets første opgave ifølge kommissoriet har været konkret at forholde sig til L 150.

Med hensyn til alternativer i forhold til dette forslag har DUF i udvalget ønsket at pege på de tanker, der er indeholdt i den tidligere fremlagte »Handlingsplan til afskaffelse af ungdomsarbejdsløsheden«, jf. bilag 6 til rapporten.

Fra Socialministeriets side er der med hensyn til spørgsmålet om kapaciteten i kommunerne til at klare opgaven henvist til, at der i høringsrunden forud for lovforslagets fremsættelse forelå tilkendegivelser fra de kommunale organisationer om, at kommunerne ville være i stand til at fremskaffe det nødvendige antal beskæftigelsestilbud. Socialministeriets repræsentanter henviser i denne forbindelse også til et arbejdsnotat fra april 1989 fra Socialforskningsinstituttet: »Kommunale synspunkter på beskæftigelse af arbejdsløse«. Det siges i denne